

DADZIS

1981

2

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

— Ligavainis nav ieradies. Paradis remontkantorī nevienu

RĪGAS MOTORŪPNĪCAS «SARKANĀ ZVAIGZNE» RŪPNĪCAS KOMITEJAS PRIEKŠSEDĒTĀJAM b. J. ŠVAHEIMERAM

A. GOD. b. ŠVAHEIMER!

Atļaujiņiet izteikt Jums visizjustāko pateicību par atbildi, ko, nevelkot liešu garumā, Jūs atsūtījāt rūpnīcas veterānam J. Vītiņam un mums.

Protī, J. Vītiņā, kas «Sarkanajā zvaigznē» nostrādājis nepārtraukti nu jau 33 gadus, nebija apmierināts, ka nevar un nevar saņemt rūpnīcas veterāna krūšu nozīmīti, jo:

«No sākuma rūpnīcas vietējās komitejas priekšsēdētājs tikai solīja, pēc tam sāka materiālos grūtības, pēc tam aizbildināšanās ar to, ka nav iespējams pasūtīt, trūkst izgatavotāja utt. Mainījušies priekšsēdētāji, viss palicis tāpat...»

Šāda atrunāšanās ir turpinājusies nevis vienu vai divus, bet veselus 13 gadus. Laiks gāja, skaiderība neradās. Un tikai tagad, kad pie atbildes sacerēšanas ķērāties Jūs, biedri Švaheimer, beidzot kaut kas ir kļuvis skaidrāks un šis tas ir nostājies savās vietās. Jūs uzrakstījāt:

«Pamatojoties uz nolikumu par goda nosaukuma «Rūpnīcas veterāns» piešķiršanu speciālas krūšu nozīmītes nebija paredzētas un tuvākajā nākotnē netiks paredzētas.»

Jūs, biedri Švaheimer, varat lepoties. Kad izlasīju Jūsu atbildi, mute palika vaļā. Un tas tik bieži vis negadās. Bet, jāsaka, vēl spēcīgāku lespaidu atbilde ir atsūtījusi uz J. Vītiņu. To liecina no viņa saņemtā vēstule:

«Tiešām — laikam jau nemāku vair lasīt, tā pēc rūpnīcas komitejas priekšsēdētāja atbildes izniet.

Sodien Jums nosūtīu man izsniegto apliecību, varbūt Jums

starp nodrukātām rindinām izdosis salastīt kaut ko citu.»

Redzat, biedri Švaheimer, kas par interesantu lietu: vispirms jau tur var melns uz balta izlasīt, ka J. Vītiņam pēc motorūpnīcas «Sarkanā zvaigzne» arodbiedrības komitejas 1967. gada 16. oktobra lēmuma (protokols Nr. 27) un rūpnīcas direktora 1967. g. 1. novembra pavēles Nr. 501 k pasniegta Apliecība Nr. 2 par goda nosaukuma «Rūpnīcas veterāns» piešķiršanu.

Pēc tam var palasīt arī Nolikumu par goda nosaukumu «Rūpnīcas veterāns»:

«1. Goda nosaukums «Rūpnīcas veterāns» tiek piešķirts ar rūpnīcas arodbiedrības komitejas un rūpnīcas direkcijas lēmumu tiem darbiniekiem, kuri nostrādājuši rūpnīcā nepārtraukti ne mazāk kā 20 gadus.

2. Piešķirot nosaukumu «Rūpnīcas veterāns», darbiniekam tiek izsniegta apliecība, krūšu nozīmīte, viņa vārds tiek ierakstīts rūpnīcas Goda grāmatā un darbinieku apbalvo ar vērtīgu velti.»

Un to visu ar saviem parakstiem ir apliecinājuši un ar apaļo zīmogu apstiprinājuši rūpnīcas direktors un rūpnīcas arodbiedrības komitejas priekšsēdētājs. Lūk, biedri Švaheimer, kas par rindinām!

Secinājumus no visa augstāk minētā, a. god. biedri Švaheimer, par to, kā «Sarkanās zvaigznes» rūpnīcas komiteja ir pildījusi dažu savus lēmumus, kā arī par savu ieguldījumu oficiālu atbildi rakstīšanas teorijā un praksē, esmu pārliecināts, spēsiet izdarīt pats.

Ar patiesu cieņu
JŪSU «DADŽIS»

DADŽAM-8!

Lustīgs humor, krāsains blīds,
Trāpīgs teiciens, kas āķir ķīlds,
Smieklīgs stāsts, kād anekdots,
Zīgs — kād, kur i nogāzti pod;

Smukaks vāks un puikak laps!
Gen jau aizpildīts tās taps...
Kā jau dadžam —

durstīgs sānsl!

Jaungade vēl

Punkstiņ Jāns.

1980. g. XII

MĪĻO «DADŽIT»!

Gribu izteikt siltu pateicību sakaru darbiniekiem, kas man palīdzēja tikt pie bagātīgām pastmarku rezervēm.

Viss sākās ar to, ka gribēju iegādāties īpašas Jaungadam vēltas pastmarkas. Šīs markas man nezināmu iemeslu dēļ tiek pārdotas ļoti nelielā skaitā, kaut arī pieprasījums pēc tām ir liels. Tad nu, lūk, man izdevās uzzināt, ka pagājušā gada 9. decembrī šīs markas pārdos Rīgas Galvenajā pastā Leņina ielā 21. Markas apskatei izlikta nebija,

bet pasta darbinieki paskaidroja, ka Jaungada markas man pārdot tikai tad, ja pirkšot arī citas — parastās. Un šādā attiecībā: viena Jaungada marka, citras citas. Biju spiests šos noteikumus pieņemt, jo Jaungada pastmarkas iegādāties ļoti grūti jās.

Tā ar Rīgas Galvenā pasta darbinieku gādību pastmarku man tagad pietiek veselai piecgādāt lieli pateicos!

I. ZVIRBULIS
Og

LABO «DADŽIT»!

Esmu sieviete gados un laikam tāpēc ne vienmēr māku pielāgot visiem modes unformiem. Kārtējais modes izlēcens ir modernie augu papēžu zābaki. Tie ir ļoti šauri un platāku pēdu īpašniecēm nederī. Daudz laika esmu ziedojuši, meklējot Rīgas veikalos platākus apavus, taču — bez sekmēm. Ar tādu pašu rezultātu beigušies arī u nestandarta izmēra preču veikala apmeklējumi. Bet apavu atelje pastijumos pieņēmu ļoti ierobežotā daudzumā, izgatavošanas termiņš ļoti ilgs un arī krāsas toņa izvēle ierobežota...

Nezinu, «Dadžit», ko iesākt. Lai gan ražotāji mūs nelutina ar liela izmēra apģērbiem, te var izlidzēties: ir atvērtas darbnīcas «Suļpašas!». Varbūt pienācis laiks atvērt Rīgā darbnīcu «Spēlējiet pašas!»

Ar cieņu
A. GONČAROVA, Rīga

PA «DADŽI» NEPUBLICĒTO UN PUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

Pilsonis S. Pliska no Rēzeknes rajona nebija apmierināts ar kārtību, kāda valda Rīgas Medicīnas institūta studentu kopmītnē Mārupes ielā 17. «Mani satrauc fakts, ka administrācija neaicina un ir aizliegusi aicināt pie tālruna kopmītnes iemītniekus.

Mums, vecākiem, šis telefons ir vienīgā saikne ar bērniem un dzīvē gadās, kad sarunāties ir nepieciešams.»

Sūdzību nosūtījām Rīgas Medicīnas institūtam. Saņēmām rektora profesora b. V. Korzāna atbildi: «Pārbauda konstatēts, ka pils. S. Pliskas vēstulē minētie fakti atbilst patiesībai. Institūta administrācija devusi rīkojumu visiem kopmītnes dežurantiem tālrunu gadījumos saukt studentus pie telefona.»

«Senāk Rīgā pie namu sienām bija viena valda pasta kastītes, tagad divu; adresātiem republikā un ārpus tās — zilas, adresātiem Rīgas pilsētā — sarkanās,» mums rakstīja pilsonis J. Loja. «Un, lūk, kas notiek: vēstules no abu veidu kastītēm savāc vienā maisā. Kur te

šo vēstuli nosūtījām LPSR Sakaru ministrijai. Saņēmām pasta sakaru pārvaldes priekšnieka b. V. Vajevača atbildi. «...Uzstādot pasta kastītes, bija domāts, ka sūtītāji mēģina savu korespondenci attiecīgajās kastītēs, bet rezultāts izrādījās citāds. Lielākā daļa nosūtītāju vēstules tiešām met attiecīgajās kastītēs, bet daļa sarkanajās kastītēs met visu: gan loterijas biļetes, gan «Sportloto» talonus u. c.

Vēstulu kastīšu tukšotājiem dots norādījums burt saturu dažādās somās, bet reizēm darbinieki neievēro šos norādījumus.

Vēstulē minētais gadījums pārrunāts ar pasta kastīšu tukšotājiem.

Rīgas galvenā dzelzceļa pasta priekšniekam dots norādījums stingri kontrolēt vēstulu kastīšu tukšotāņu Rīgas pilsētā.»

«MĪĻAIS «DADŽIT»!

ņupāt ir traki — man šķūk nost bikses!» tā rakstīja pērnā gada 21. numurā K. Burķišis no Liepājas.

Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču

ņukovs mums atbild, ka, sākot ar 1981. gada kombināts «Somdāris» sāks palielināt savu vidusjostu izgatavošanu. Paredzēts ražot 40 žādas modeļus, turklāt no sintētiskās ādas «SK-8», kas maz atšķiras no dabīgās ādas.

«CIENĪJAMO «DADŽI»!

tajā pašā 21. numurā rakstīja mums lasītājs I. Klaučāns no Rīgas. «Izsludinā, lūdzu, konkursu par kļūdaināko grāmatu!» Pēc vēstuli autora domām, šajā konkursā pirmo vietu ieguva «Grāfa Monte Kristo» jaunais izdevums.

«Dadžis» pārtērējis, kāds šajā lietā grāmatas izdevēju viedoklis, un nesen saņēma izdevniecības «Liesma» direktora b. V. Jansona atbildi:

«Kļūdas A. Dimā romāna «Grāfs Monte Kristo» izdevumā pieļautas korektoru b. Bernāra un b. Sudmaja nelielā darba stāžā, vēl nepietiekošās pieredzes dēļ. Abi vainīgi brīdināti.

Vienlaicīgi izstrādāti un tiek realizēti pasākumi, lai turpmāk novērstu līdzīgu gadījumus.

I. MELGAILIS

DZĪVOKLIS AR PIEDEVĀM

Vakar priekšnieks man svinīgi pasniedza jaunā dzīvokļa atslēgas.

— Apsveicu, — viņš teica, — ņem ciet un dzīvo laimīgi! Tava jaunā māja atrodas S. Eizenšteina ielā blakus slimnīcu kompleksam «Gaiļezers». Četras istabas ar visām ērtībām un piedevām vēl zāle!

— Kāda zāle? — es pārsteigts iesaucos.

— Pamatīga. Piecdesmit trīs komats pieci kvadrātmetri bez sanitārā mezgla. Būvdarbi vien izmaksāja astoņus tūkstošus astoņi simti astoņdesmit vienu rubli! Simt sešdesmit sešus rubļus kvadrātmetrā. Nebaidies — orderi zāle nav ierakstīta kā apdzīvojama platība. Varēsi, — priekšnieks piemiedza aci, — rīkot banketus!

Gribēju jau ņemt atslēgas, bet atcerējos sievu.

— Nevaru, — es teicu, — rīkot banketus. Sievai, pats saproti, tādas lietas nepatīk. Kefīra vakaru, piena kokteiļu vakaru — to vēl varētu, bet banketu...

— Nekas, — priekšnieks teica, — dzersi kefīru un gleznosi. Ar eļļas krāsām, akvareli, guašu, pasteli. Kā patīk. Jo tā zāle īstenībā nav zāle, bet gleznotāja darbnīca.

Jo tālāk, jo trakāk!

— Paklaui! — es teicu. — Ne-taisi dumjus jokus! Man mākslinieka darbnīca nav vajadzīga. Es taču zīmēšanā tālāk par punktiņu, punktiņu, komatiņu neesmu ticis! Man vajag parastu dzīvokli!

— Ko lai ar tevi iesāk! — priekšnieks nopūtās. — Nu tad audzē puķes, Tulpju sīpolus, piemēram. Saproti, darbnīca ir komplektā ar dzīvokli! Un ieeja tajā ir no tava dzīvokļa. Tāpēc vai nu ņem dzīvokli ar darbnīcu, vai atsakies no abiem!

Tulpes, it īpaši to sīpoli, ir ienesīga lieta. Piecdesmit kvadrātmetros tulpju sīpolu saiet — oho, cik daudz!

Atslēgas paņēmu. Aizbraucu uz Mežciemumu, skatos — tādas mājas kā manējā veselās divdesmit piecas. Daja jau uzceltas, daļa teju, teju būs uzceltas. Un katrā — divas mākslinieku darbnīcas. Ātri sarēķināju — piecdesmit darbnīcas izmaksājušas vairāk nekā četri simti tūkstošu rubļu!

— Droši vien citi dzīvokļi ar darbnīcām piešķirti slaveniem māksliniekiem, — nodomāju. — Tagad šajās darbnīcās tiks zīmēti, gleznoti, veidoti...

Pieēju pie kaimiņmājas S. Eizenšteina ielā 49 — jā! Viens jau stāv. Baltā ķītelī, baltu cepurīti galvā. Un lipina no sniega tādu kā krokodilu, tādu kā meža āzi.

— Sakiet, lūdzu, — es pazemīgi vaicāju, — jums arī piešķir dzīvokli ar mākslinieka darbnīcu?

Maestro palocīja galvu.

— Piedodiet, — es neatlaidos, — jūs laikam esat tēlnieks monumentālists?

— Dakteris, — viņš nopūtās. — Pašlaik apgūstu otru profesiju. Gleznotājs no manis neiznāca, tāpēc mēģinu roku tēlniecībā...

— Vai tad neviens dzīvoklis ar mākslinieku darbnīcu nav piešķirts māksliniekiem? — es brīnījos.

— Kā nu ne, — dakteris atbildēja. — Trīsdesmit seši ir. Pārējie gan kā kurš — cits rūpniecībai, cits medicīnai. Uz mākslinieku darbnīcu platības rēķina Rīgas pilsētas izpilddompeteja pacientās samazināt savu apdzīvojamās platības parādu dažām iestādēm...

Domīgi paraudzījies uz daktera izveidoto sniega briesmoni un gribēju jau ieminēties par tulpju sīpoliem, bet laikā attapos. Varbūt man arī pamēģināt roku tēlniecībā? Varbūt ar laiku es kļūstu par jaunu Rodēnu vai Mīkelandželo?...

A. RŪKĪTIS

G. BERZIN

U. MEZAVILKA draudzīga sarīze

*Dzeļ vārdi kā staru kūļi,
Un smieklī līdz kaulam
prot kost,
Jo visādi rimas un mūļi
No ceļa ir jādabū nost.*

*Un atliek piebilst bez riska,
Kaut lūpas
par rudeni dzied, —
Lai veidā tik ēteriskā
Tavs mūžs
kā dālija zied!*

«DADZIS»

Vecais Pētersilis tikko atgriezies no atpūtas nama. Nu atnācis kaimiņš un prašņā, kā šim tur labi sviedies.

Pētersilis, krekļā izmeties, sež pie galdā, grābj ar sauju no māla bļodas vārītus zirņus un ber mutē.

— Kā sviedās? Labi sviedās! Apkopa un appuišoja mani vienā gabalā. Žēl tik to desmit rubļu, ko vajadzēja izgrūst...

— Tev tak kolhozs ceļazīmi par velti... — kaimiņš iebilst.

— Liec ceļazīmi mierā, tā ēst neprasa, — vecuks atcērt. — Te pavisam citi kāposti.

— Kāposti? Kādi Kāposti?

— Kādi, kādi... Vajag klausīties, nevis prašņāt.

Kaimiņš kļūst kluss kā pelīte. Pētersilis izmaļ muti un turpina:

— Kāposti sākās ar to, ka viens sievišķis brēca un vaimanāja. Un tad šitie blarkšķi un belzieni: bunkš! bunkš! Skaidrs: galē nabadziņi nost.

— Atpūtas namā! — kaimiņš iekliedzās.

— Vai-ai!

— Kas muld, ka atpūtas namā? Aiz priedēm, mežā. Es tak biju izgājis jūrmalas kāpās ieraut jonus nāsīs. Tur tās vaimanas. Un tad vēl sāka sist ar pudelēm. Stikli tā vien: strinkš! plinkš! Es vairs neizturēju, bet tad milicis...

— Ak tad milicis arī tur bija?

— Kur nu! Milicis, brāl, sēdēja kantorī, strēba tēju. Vajag klausīties, nevis prašņāt. Es tak teicu, ka vaimanas un lērumu nevarēju paciest. Tādēļ jau skrēju un meklēju milici rokā.

Stāstītājs aplkust. Sāk grābāt zirņus pa bļodu.

— Nu, nu... Kas tālāk?

— Kas tālāk? Tālāk nāca strāpe.

— Ak tad nostrāpēja gan to sievieš galētāju?

— Vai die! Jāstāsta atkal no gala. E tak teicu: desmitnieks man bija jāizgrūž Vajag klausīties, nevis prašņāt.

— Teici, jau teici. Tikai neteici, par ko un kam.

— Kam? Prasa kā bērns. Milicim.

— Nu, bet par ko?

— Vai die! Jāsāk atkal no gala. Nu par tām pašām vaimanām un sitieniem.

Kaimiņš godīgi atzistas, ka nu vairs neko nesaprotot. Nelieši galē nost sievišķi, bet godavīram Pētersilim jāmaksā strāpe.

Pētersilis izpleš acis kā pūce:

— Nelieši? Galē nost? Sievišķi! Vai tu, kaimiņ, apjēdz, ko runā? Kādi nelieši?

— Nupat tak pats stāstīji.

— Stāstīji, stāstīji, — atpūtnieks izmēda.

— Labāk klausies, ko teica milicis.

— Nu, nu...

— Milicis teica: šoreiz tu, vecit, tiki lēti cauri. Maldināt miliciju — tā nav jokia lieta.

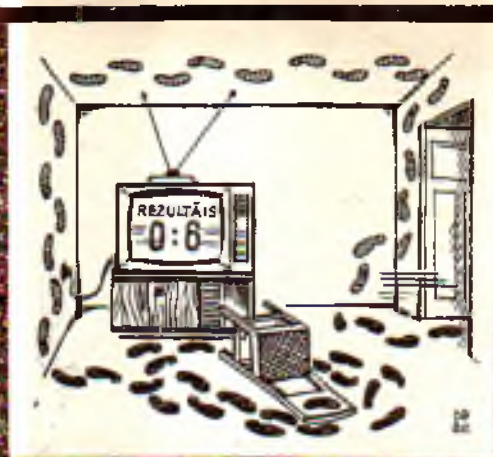
— Kas tad šo maldināja?

— Kaimiņ, kaimiņ! Es visu laiku stāstu un stāstu, bet tu vēl neapjēdz, ka to lērumu vis netaisija razbainieki, bet muzikanti. Restorāna muzikanti. Tādi tie kāposti. Un tas viņu sievišķis brēca ar mīlu prātu. Un vēl naidīgu saņēma. Mūsu krogos tak esot stiprākā mūzika un skaļākie blāvēji Eiropā. Tā, kaimiņ. Vajag klausīties, ko stāsta, nevis prašņāt.

PĒTERIS ĒTERIS

— JŪS ZVANIĀT UN BRĒCĀT, KA DZIRDĪŠANAS IEKĀRTA ESOT SABOJĀJUSIES TELU FERMĀ!
— TOREIZ TIE BIJA TELI...

D. BREIKSS

STARP CITU

Visam pienāk gals; visātrāk tam, kas pamests nepabeigts.

Cilvēciņi ir kļūdīties, nevis — pieļaut kļūdas.

Vecums — laiks, kad nezina, kur ņemt to enerģiju, ko jaunībā nezināja, kur ņemt.

Kad zaudē draugu, arī tiek savs tābums — ienaidnieks, par kuru viss zināms.

Greizsirdība — naida kurināšana mīlestības vārdā.

Dažiem liekas, ka to, vai ir pašam sava galva uz pleciem, visdrošāk pārbaudīt, skrienot ar galvu mūrī.

Palīdzība no malas ir spēcīgāka, ja tā nāk no augšas.

Visbiežāk raksturi nesaskan bezrakstura cilvēkiem.

Ne visi kāpj uz augšu pa dienesta kāpnēm — daži taisa karjeru uz līdzenas vietas.

A. LEJNĀS

KLEKSIŠI

«Raina lugas varone Ārija ir sievietes tēls, kas neskatoties uz bruņām arī izpaužas kā sieviete.»

«Nagujnovs ir kaut kur ideālists, jo bez vajadzības mācās angļu valodu.»

«Olimpiādēs galvenokārt tiek demonstrēti visjaunākie sasniegumi celtniecībā, mašīnbūvniecībā un citās tamlīdzīgās nozarēs.»

«Ar tumsas un gaismas palīdzību Rainis atbrīvo garvenos laikmeta uzdevumus.»

No skolēnu sacerējumiem
Izrakstījis A. RABISJANS

I. MELGAILIS

UZ LĪDZENAS VIETAS

Triju prieku reizēm pietiekot, lai tajās apmaldītos. Šādi liktenīgi koki aug arī Vilgaies padomju saimniecībā. Līdz zināmajam laikam šķita, ka šo prieku nav. Bet vienā jaukā brīdī izrādījās, ka ir gan. Tas notika šādi.

Pirms gada saimniecībā ieradās pilsonis Ābele un minētajā saimniecībā iestājās darbē. Vienlaikus tika atbrīvots arī dzīvokļa jautājums.

— Lūk, jūms un pajumtel — iecirkņa priekšniece norādīja uz Saulstaru mājām.

Par spīti brīnšķīgam nosaukumam, dzīvoklis, tāpat kā saule ar plankumiem, bija ar dažiem trūkumiem. Elektrības slēdzis, kad to nospieda, klikšķēja, bet gaisma neiedegās.

Ābele aizgāja uz kantori. Tā un tā, vajadzētu dzīvokli pieslēgt apgaismošanas tīklam. Kantora darbinieki bija ar viņu pilnīgi vienis prātis. Jā, protams, dzīvoklis jāpieslēdz tīklam! Jā, protams, elektrīks aizies un uzstādīs skaitītāju! Jā, protams, viss ir skaidrs kā diena.

Bet elektrīks vai nu pa ceļam sapinās vadus, vai viņam gadījās kāda cita ķibele, tikai viņš neatnāca ne nākamajās dienās, kā tika solīts, ne arī tuvākā gada laikā. Ābele sāka rīkoties uz savu roku. Diemžēl visai neapdomīgi. Viņš pievienoja «Saulstarus» elektrotīklam pats, turklāt bez skaitītāja. Gluži dabiski, ka tāda nelikumība nevarēja turpināties mūžīgi. «Saulstaros» ieradās vīrs, kurš jokus neprata. Tas bija Enerģijas sadales un izlietoša-

nas kontroles uzņēmuma Liepājas nodaļas Kuldiņas iecirkņa pārstāvis.

— Jūs lietojat elektrību patvarīgi, — viņš teica. — Ja vēlaties arī uz priekšu izmantot ērtības, ko dod elektrifikācija, nāksies nokārtot dažas formalitātes. Pirmkārt — samaksāt par enerģiju, ko esat patērējis līdz šim. Otrkārt — uzstādīt skaitītāju...

Summa iznāca diezgan apaļa, un Ābele sāka turēties pretī, ka tik daudz neesot notērējis. Tāpat, viņš teica, neviens neuzstādot skaitītāju. Iecirkņa pārstāvis aizrādīja, ka patērētais enerģijas daudzums aprēķināts saskaņā ar instrukciju. Kas attiecas uz skaitītāja uzstādīšanu, tas neesot iecirkņa pienākums, un šie vārdi, tas jāpiebilst, bija pareizi.

Tagad Ābele ir uzlicis skaitītāju, bet iecirknis atgādina, ko saka likuma burts:

— Kad būs samaksāts parāds, tad arī reģistrēsīm jauno skaitītāju. Ātrāk abonementa grāmatīnu neizsniegsim.

Un rezultātā ir samežģīties Tsits Gordija mezgls, ko vēl ciešāku ir savilkusi Vilgaies padomju saimniecības vadība. Ar Ābeli veselu gadu nav bijis noslēgts līgums... Juristi tagad groza galvas un saka — vēl nemaz neesot tik skaidrs, kas tiesiski atbildīgs par līdžinājo strāvas patēriņu.

Izrādās, pat triju prieku dažreiz ir par daudz. Ar labu gribu var apmaldīties ne tikai trijās priekš, bet arī pilnīgi klajā tautā.

A. KNIEDE

— TAM VĪRAM TAČU DRUSCIŅ TROKST! TRIEC VIŅU RATĀ!
— NEVARU. TRAKTORISTU TROKST VĒL VAIRĀK.

E. OSS

FENOMENĀLS ŠĶĻIENS

[FRAGMENTI NO REPORTĀZAS]

«...Jā-ā-ā! Ir! Vā-ā-ā! Jūs dzirdat, kā gavilē četrarpus tūkstoši skatītāju mūsu Sporta pili, sveikdami Rīgas dinamiešu panākumu. Viss bija patiešām lieliski. Piespēle. Atvaziens. Un šķīliens. Fenomenāls — man nav cita vārda — fe-no-me-nāls šķīliens! Viesu vienības vērtos tiklīdz vien noplandīja, kad tajā ar pilnu sparū ietriecās...

Piedodiet, piedodiet! Kas tad tas? Vērti netiek atzīti? Kāpēc? Sakiet, lūdzami, kāpēc? Atkārtojumu! Dodiet atkārtojumu!... Hm-m... Jā. Patiešām! Diemžēl nesnesim šoreiz pilnīga taisnību. Zili brīnumi: tā nemaz nebija ripa, kas garām viesu vērtārgam ielidoja viņa svētnīcā. Tas bija Rīgas «Dinamo» spēlētāja nūjas gals!...

Uzmanību! Iemetiens pie viesu vienības vērtiem. Ar ripu mūsējie. Piespēle... atvaziens... Tūlīt būs šķī... Ir! — ak, kas par šķīlienu! Man nav cita vārda — fenomenāls šķīliens!... Kur ripa? Nav ripas! Lido tik ātri, ka neviens neredz... Velna milti! Tas faču ir nūjas gals. Patiešām — pa gaisu aizlidojis rīdzinieka nūjas gal...
Vai! Vai-vai!... Ko viņš dara? Spēlē ar salauztu nūju... Nedrīkst, nedrīkst! Jā. Tā jau es domāju. Tiesnesis paceļ roku — sods. Divu minūšu noraidījums...

Ko te vairs var teikt? Nelaimīgā nolāpītā nūjā!...
O-o-o! Ko viņš dara! Vicina savu nūju kā vāli... Mūsējais vicina pretī... Kas būs? Kas nu būs! Tr-rah! Tā jau ir traģēdija. Drāma uz slidēšanas vietas! Jūs dzirdat vaudu, kas izlauzies no četrarpus tūkstoš skatītāju krūtīm. Mūsējais — krietnais mūsējo spēlētājs — palicis bez sava galvenā ieroča. Trīs mūsējie ar divām nūjām pret pieciem viņējiem un piecām nūjām...

Jā. Nāve un iznīcība. Man nav citu vārdu! Skatītāji plēš matu. Dinamieši izmistīgi aizstāvas. Kā lauvas, kā spartieši pie Termopilām... Tas no mūsējiem, kurš bez nūjas, šķīl ar kreiso kāju. Fenomenāls šķīliens! Bet garām, netrāpa ripai... Zēl, ka nav futbols. Tad pārsvars būtu mūsējiem...
Izturās? Vai neizturās?... Uff, neizturēja. Ripa mūsu vērtos. Jā. Kas te ko brīnīt? Viesu bija vairāk, un viņi bija apbruņoti ar nūjām līdz zobiem...
Nu tagad! Beidzot. Beidzot faču! Viss kārtībā — esam pilnā sastāvā. Pieci vīri. Un piecas nūjas! Uz priekšu, «Dinamo»! Jā, uz priekšu gan, bet... ar apdomu. Ne tik strauji. Ne tik stipri. Uzmanīgāk! Maigāk, mīkstāk, piesār-

dzīgāk. Prātīgāk. Nevicināt un nekrustot nūjas. Neatvēzēties. Un neparko nešķīl. Neviena fenomenāla šķīliena! Nūjas nav no dzelzs...

...Hokejisti jau ieslido laukumā, tāpēc līdz spēles atsākšanai palikušas dažas minūtes. Lai gan mūsu «Dinamo» ir zaudētāju lomā, trešo periodu mēs gaidām ar pamatotu optimismu. Starplaikā sarunā ar speciālistiem noskaidrojās, ka dažām nav nekāda pamata. Ar nūjām viss kārtībā. Dialogs par inventāra kvalitāti starp fabriku Balasta dambī 72 un mūsu meistarkomandu risinās visnotaļ konstruktīvi. Nokārt degunu nav nekāda pamata. Varam uzskatīt, ka augstas kvalitātes nūjas jau tikpat kā atrodas ceļā no Ķīpsalas pāri Daugavai uz Rīgas Sporta pili... Spēles starplaikā uzzinājām arī dažus interesantus statistikas datus. Izrādās, ka viena gada laikā spēlēs un treniņos mūsu komanda salauz četrarpus tūkstoš nūju. Taču nevajag uztraukties, nekā briesmīga te nav. Izrādās, ka nūjas lūst arī citām komandām — par spīti tam, ka tās spēlē ar citur, nezin kur taisītiem hokejkokiem. Uz katrām trim mūsējo nūjām lūst viena viņējo nūja... Un, lūk, tieši šī statistika, cienījamie skatītāji, vies mūsos milzu optimismu par šīs dienas spēles iznākumu. Divos periodos rīdziniekiem salūzušas trīs nūjas, viesiem — neviena. Tātad lielais brīdis ir klāt — tūlīt lūzīs mūsu pretinieku nūjas... Jā, hokejā viss kā jau daždien hokejā: ātrums pret ātrumu, vīrs pret vīru un arī — nūja pret nūju!...
Un tā, trešais periods! Iemetiens laukuma centrā...

Uzmanību! Mūsējais ar viņējo krusto nūjas...
Tr-rah!... Jā! Ir! Gatavs!...

Ur-rāl! Salūzus! Pušu gan! Beidzot...
Piedodiet, piedodiet... Kā tad tā? Fenomenāls... Noraidījums? Atkal mūsējo un atkal par spēli ar salauztu... Dīvaini, patiešām dīvaini! Man nav citu vārdu. Zili brīnumi: tā bija mūsējo un nevis viņējo nūja...
Nūju ražotājus ziepēs!...

Skatītāji tribīnēs ārdījās kā negudri, bet uz televizoru ekrāniem labu laiku rēgojās salauzts hokeja koks. Ar uzrakstu uz roktura: «Rīga. Dinamo ESIF», kas atšifrējot nozīmē — Rīgas «Dinamo» eksperimentālā sporta inventāra fabrika...

Reportāžu no Rīgas Sporta pils klausījās Z. ATIS

Z. STRAITS

Sunmiļ priekš un bēds

*Le jou a mums sētnic rājes
Un a slot drūd izmest villi,
Cīlik, kam sous krancs nov mājes,
Tād mēs neuzskat pa pill.*

*Pūdels, balis ka engēls Emme,
Naške kūks un ķisel sald.
So tik spieģelpriekše ķemme,
Ķēķe izguldān uz gald.*

*Ann a kučan nepekrāpses,
Odzan sug, kas pārōgs tēļ.
Dabes krāmps, ja šitāds trāpses
Pusnakts mellume uz cēļ.*

*Staige Kat a cōram korpem,
Sai tie suņ ka pagrab žorks.
Tos visčeters sabāzt kope
Var iekš trislitriges borks.*

*Krišam pļeces paprāv kuliņ,
Mūžig rikše viš zem nasīs.
Sadabes šīs radikuliņ,
Vilkem stiepdams kōls un asts.*

*Tā mēs, sunmiļ, sov dziu dziue,
Ka tas erikēts no dābs.
Suņs pa brižem palaiž brive,
Neāzmierst le koks un stābs.*

*Rites vienig Jāns ka rācij
Pikst pa log no piekte stāv, —
Jālūdz Apvienote Nācij,
Le pret mums sāk taisnig prāv.*

*Ve ta galošs nov vairs bode?
Smarzviels epierkt var kōč mais!
Mūsmāj Jāns i gatav sodeb,
Kas mums pašem jipte gais.*

*Griezes suņ uz oīrem sānem,
Treptelpe bi tukš un klus,
Es pa atslēgscōrum jānem
Elaid septiņš špicaksts bluss.*

Izziņa

— Piedodiet, dakter, par netaktisku jautājumu, — Pacients bez aplinkiem jautāja Psihiatram, — bet, ja es izmestu pa logu jūsu rakstāmgaldū, vai tadā gadījumā jūs man iedotu izziņu, ka esmu traks?

— Droši vien, — nevilus pakāpies dažus soļus atpakaļ, ārsts atbildēja.

— Ļoti patīkami to dzirdēt, — Pacients pasmaidīja, — tāpat, ja manas nervu sistēmas darbībā ir kādi traucējumi, jūs izdodat attiecīgu izziņu. Bet, ja mana nervu sistēma darbojas nevainojami, vai arī to jūs varat apstiprināt?

— Piedodiet, es jūs nesaprotu.

— Redzat, man nepieciešama izziņa, kurā būtu rakstīts, ka esmu gudrs.

— Hm... dīvaini... Un kāpēc, ja nav noslēpums, jums šādu izziņu ievajadzējās?

— Lai man nevajadzētu katram mulķim pierādīt, ka neesmu viņam līdzīgs. Bez izziņas tas praktiski nav iespējams.

— Interesanti, taču jūsu prasība ir visai

— Nevajag sarežģīt vienkāršas lietas! Es taču prasu, lai jūs apstiprinātu acīmredzamu patiesību, vairāk neko.

— Nepemiet launā, — ārsts strupi atcirta, — bet mani jūsu apgalvojumi nepārliecina.

— To es biju paredzējis, tāpēc pakēru līdzī dokumentus, kas izklaidēs jūsu šaubas attiecībā uz manām garaspējām. Te, lūk, ir mājas plāns. Šo pili es uzcirtu gatavu divu gadu laikā! Interesanti, ko nu jūs teiksiet?

— To, ka esat izveicīgs cilvēks, ka jums ir apskaužamas darba spējas.

— Un jūs, dakter, tiešām domājat, ka ar to vien pietiek? Lai kaut ko tādu dabūtu gatavu, jābūt gudram!

— Man liekas, — ārsts pasmaidīja, — jūs, māju celdams, būsiat pārpūlējies. Nebija viegli, es jūs lieliski saprotu.

— Ja saprotat, tad rakstiet: biedrs tāds un tāds ir gudrs. Punktā uz zīmoga

beidzot sadeldēja ārsta profesionālo pacietību.

— Diemžēl tādu izziņu es nevaru jums izsniegt, — viņš oficiālā tonī paziņoja.

— Ļoti zēl, tadā gadījumā man neatliek nekā cits kā griezties pie kompetentākām personām.

— Labprāt jums palīdzēšu, — ārsts pavīpsnāja, — es nozīmēšu jūs uz pārbaudi psihiatriskajā slimnīcā. Varat būt drošs, ja būsiet tikpat uzstājīgs, izziņu dabūsi.

Pēc dažām dienām Psihiatra kabinetā ar milzīgu rožu pušķi rokās ienāca Pacients.

— Paldies, dakter! — viņš izjusti pateicās pārsteigtajam ārstam, pasniedzams puķes. — Lūk, man izdevās dabūt izziņu, kas apliecina, ka esmu garīgi nepilnvērtīgs. Un tagad — paldies par jūsu nesavtīgo palīdzību! — mani vairs nevar saukt pie atbildības par būvmateriālu nelikumīgu iegādi. Redzat nu — un jūs negribējāt man dot izziņu, ka esmu gudrs!

— CIK IR KANDIDĀTA MINIMUMSI

U. MEŽAVILKS

LŪZU UN PALDIES

Kādu ritu es iegāju kafejnīcā. Pienāca viesmīle.

— Man, lūzu, tasīti kafijas, — teicu.
— Melnu, karstu, stipru.

— Lūzdu, labprāt, — viesmīle atbildēja.
— Jūsu vēlēšanās mums ir likums! Ar jauno gadu mēs uzņēmāties saistības apkalpot mūsu kafejnīcas apmeklētājus tikai teicami. Vienīgā nelaime — pupiņas nav samaltas.

— Nu tad samaliet!
— Mēs jau labprāt, diemžēl nedarbojas dzirnaviņas.

— Izsauciet meistaru, lai salabo.
— Tieši to mēs arī izdarījām. Tūlīt viss būs kārtībā. Vai nevēlaties pagaidām paēst brokastis?

Es vēlējos. Viesmīle atnesa. Pēc stundas.
— Nu, lūk, — viesmīle teica. — Dzirnaviņas darbojas!

— Tātad, ja dzirnaviņas darbojas, es varu dabūt kafiju?

— Bez šaubām! Tikai, saprotiet mūs pareizi, nupat atklājās, ka izbeigušās kafijas pupiņas.

— Izrakstiet no noliktavas.
— Mēs jau labprāt, — viesmīle teica.
— Bet preces izraksta tikai no pulksten divpadsmitiem. Būs mazliet jāuzgaida.

Es gaidīju. Pienāca divpadsmit.
— Viss kārtībā! — viesmīle sacīja. — Mēs izrakstījām pupiņas.

— Tātad, ja dzirnaviņas darbojas, pupiņas izrakstītas, es varu saņemt kafiju? Tasīti melnas, stipras kafijas...

— Saņemsi! Tikai sika nelaime — ekspeditors, kas mums pieved precī, saslimis ar gripu.

— Aizsūtiet kādu citu.
— Lūzdu, labprāt, — viesmīle piekrita.
— Viesu vēlēšanās mums ir likums. Varbūt pagaidām jūs pasūtīsiet kaut ko?

Es pasūtīju. Pēc stundas viesmīle smaidot atnesa pasūtīto.

— Pupiņas atvestas! — viņa paziņoja.
— Tātad, ja dzirnaviņas darbojas, pupiņas izrakstītas un atvestas, es varu izdzert malķu kafijas? Stipras kafijas...

— Protams! Starp mums runājot, kamēr veda pupiņas, mūsu pavāre bija spiesta aizskriet uz namu pārvaldi. Ko lai dara — pieņemamais laiks... Vai nevēlaties pagaidām paēst pusdienas?

Es vēlējos. Viesmīle atnesa pusdienas. Pagāja pāris stundas.

— Nu, lūk, pavāre jau atpakaļ, — viesmīle turēja mani lietas kursā.

— Tagad, kad dzirnaviņas darbojas, pupiņas izrakstītas un atvestas, pavāre atgriezusies, es beidzot varēšu saņemt tasīti stipras un melnas kafijas?

— Lūzdu, labprāt, viesu vēlēšanās mums ir likums. Diemžēl pavāre teica, ka šodien kafija neesot ierakstīta ēdienkartē.

— Ierakstiet!
— Viesu vēlēšanās mums ir likums! Lūzdu mirklīti uzgaidīt.

Es gaidīju mirklīti. Gaidīju stundu. Viesmīle pienāca ar bloķētu rokās.

— Mēs kafiju ēdienkartē jau ierakstījām, — viņa sacīja. — Bet pēkšņi atklājās, ka ēdienkarte jāapstiprina direktoram.

— Lai apstiprina, — piekritu.

— Teicami apkalpot viesus ir mūsu svēts pienākums! Bet pagaidām varbūt paēdisit vakariņas?

Es paēdu vakariņas.

— Direktors apstiprināja! — viesmīle teica.
— Viss kārtībā.

— Tātad, ja dzirnaviņas darbojas, pupiņas izrakstītas un atvestas, pavāre atgriezusies, kafija ierakstīta ēdienkartē, direktors ēdienkarti apstiprināja, es beidzot saņemšu melnu, stipru, saldu un karstu kafiju?

— Protams! — viesmīle apstiprināja. — Bet kafejnīcas darba laiks beidzies. Pienāciet rit. Viesu vēlēšanās mums ir likums...

— SKAT, MŪSU CIEMATĀ ARĪ BŪS DISKOTĒKA...

E. OŠS

GAIDIET DĀVANU!

KOKRIJĒJS

Visiem zināms, ka pēdējos gados transportlīdzekļu attīstībā notiek revolūcija — ritenu vietā stājas gaisa spilvens. Uz gaisa spilvena joprojām vilcieni, brauc automobiļi, tramvaji un motocikli. Tāpēc nebrīnīsimies, ka drīzumā šādā veidā sāks pārvietoties arī bērnu ratiņi un kamanīņas.

Ratiņiem un kamanīņām uz gaisa spilvena būs milzīgas priekšrocības, jo turpmāk mātes ar maziem bērniem neatkarīgi no laika apstākļiem varēs piekļūt Rīgas pasažieru stacijai, un tās jau ir kaut kas!

Apmēram pirms gada pie Rīgas pasažieru stacijas uzbūvēja gājēju tuneli. Pieaugušie, ja tiem nav līdzīgi mazi bērni, ziemā caur tuneli var iet bez jebkādam grūtībām. Tiklīdz kāds ved ratiņos vai kamanīņās bērniņu, rodas grūti pārvarams šķērslis — no tās tuneļa kāpņu daļas, kas domāta pilsoņiem ar ratiņiem vai kamanīņām, reti notīra sniegu, it īpaši stacijas pusē. Turpmāk, kad bērnu ratiņi un kamanīņas pārvietosies uz gaisa spilvena, kupenas valrs nebūs šķērslis — modernie transporta līdzekļi tām pārslidēs tikpat viegli kā gludam trotuāram.

Pirmos jaunā tipa ratiņus un kamanīņas pa-

Entomologi jeb, nezinātniski izsakoties, kukaiņu pētnieki pazīst tūkstoš dažādus meža kaitēkļus. Tie grauz, ēd un rij kokus ar apskauzamu apetīti. Taču, kā liecina fakti, lai apēstu pamatīgu koku, kaitēkļiem nepieciešams vismaz gads. Pēdējā laikā saimniecisku apsvērumu dēļ radusies nepieciešamība izaudzēt jaunu kukaiņu sugu, kas koku spētu apēst simt reizes ātrāk. Nelietpratējam tāds nodoms var likties āprātīgs, bet patiesībā nekā āprātīga tur nav. Šis ieceres pamatā ir koksnē taupīšanas princips.

Lai problēmu labāk izprastu, drusku pastaiģāsimies pa mežu. Piemēram, pa Suntažu mežniecības silienu, bet varam staigāt arī citur, jo arī citos mežos mēs redzēsim apmēram to pašu.

Katrs mežkopis zina, ka mežos ik gadus jāveic tā sauktie atēnošanas darbi, respektīvi, jāizcērt koki, kas traucē augt meža stādījumiem. Daži izcirstie koki ir tievāki, citi resnāki, un visi tie paliek mežā guļam, jo mežniecības darbiniekiem ne vienmēr ir pa spēkam tos izvest. Apkārtējo kolhozu un ciemu ļaudis, kam trūkst kurināmā, nocirstos kokus labprāt sazāģētu malkā un pārvestu mājās. Diemžēl atēnošanas cīsmās guļošajiem kokiem nav noteikta cena, tāpēc tos pārdot nevar un tiem turpat mežā jāsapūst.

To redzot, ikvienam rodas tieksme rakstīt sūdzības, bet tās mūsdienās tiek rakstītas uz papīra. Lai sūdzību rakstīšanu novērstu, zinātnieki iecerējuši izaudzēt iepriekš minētos kukaiņus un uzlaist tos atēnošanā nocirstajiem kokiem. Ja kukaiņi kokus aprīs pāris dienas, neviens sūdzības nerakstīs un tādējādi ietaupīs milzumdaudz papīra.

Papīru, kā zināms, ražo no koksnes, un gala rezultātā būs novērsta koksnes iznīkošana.

Kā pasakā

Ja kāds agrāk kaut ko tādu būtu stāstījis Jefimam Klotasam, cilvēkam ar augstāko juridisko izglītību, viņš tam nekad nebūtu ticējis. Bet tagad bija jātic.

Viss sākās tā, kā tas pasakās ir parasts. Jefims Klotass kādu dienu sēdēja savā mehāniķa krēslā necilā celtniecības katorišā istabīnā un prātoja, kā tikt pie naudas. Te, kur gadījies, kur ne, uz galda parādījās zaļš velniņš. Vienā rokā viņš turēja veidlapu ar Ļeņina rajona izpildkomitejas Remonta un celtniecības darba iecirkņa nosaukumu augšā un tās pašas iestādes apakšā zīmogu apakšā. Otrā rokā viņam bija pilnvara.

— Raksti pieprasījumu un pie reizes izpildi arī šo pilnvaru! — velniņš teica. — Ja dariši, kā es saku, kļūsi naids virs.

Jefims Klotass, to dzirdēdams, neticīgi nogrozīja galvu, tomēr sāka rakstīt: «Pieteikums preču saņemšanai...»

— Tā, tā, ļoti labi, — velniņš viņu slavēja. — Un tagad raksti, ka pilnvaras Nr. 362 uzrādītājs biedrs... nu, sacīsim, Starovoitovs...

— Kas tas tāds? — Klotass sarauca pieri.

— Nav svarīgi, — zaļais nespetnis stingri teica. — Tātad raksti: «Starovoitovs drīkst saņemt dažādas preces.» Punkts. Un uzķeksē kaut kādus divus parakstus — priekšnieka un grāmatveža. Zīmogu vairs nevajag, tas jau ir uzspiests. Jā, starp citu, pilnvaras otrā pusē ieraksti, kādas mantas vēlies saņemt.

Izpildījis pilnvaru un pieprasījumu, Klotass kā sapnī aiznesa abus papirus savam draugam Viktoram Bešliu, kas nika par inženieri trestā «Sojuzmjasomolmontaž».

— Ģērbies un ejam! — Klotass sacīja. — Es brīnumiem, protams, neticu, taču mēģināts nav zaudēts.

Un abi draugi gāja, pareizāk sakot, brauca ar vieglo mašīnu uz dažādu rūpniecības nozaru apgādes un realizācijas Latvijas pārvaldes 1. specializētā veikala grāmatvedību.

Un, raugi, brīnums notika! Veikala grāmatvedes, ne acu nepamirkškinājušas, abiem draugiem izrakstīja preču-transporta pavadzīmi Nr. 75576 uz Starovaitova vārda, tajā ierakstīja automašīnas numuru, kādu Starovaitovam, istajā vārdā Bešliu, labpatika nosaukt. Prečzīnes abiem draugiem nevilcinoties izsniedza preces 1967 rubļu vērtībā un novēlēja, tā sakot, gaišu taciņu. Starp citu, fondētas preces. Ļeņina rajona izpildkomitejas Remonta un celtniecības darbu iecirkņa laudis par tādām varētu tikai sagnot, bet Klotasam un Bešliu... piedodiet, Starovaitovam, palīdzēja burvju spēki. Kā jau pasakā.

Bet ko iesākt ar brīnumaini iegūtajām mantām 1967 rubļu vērtībā, ne Klotass, ne Bešliu mācāmi vairs nebija.

Taču ar to pasaka vēl nebija galā. Pagāja nedēļa, pagāja divas, un uz Klotasa galda atkal parādījās veidlapas ar visiem zi-

mogiem. Šoreiz tās bija greznas ar ļoti sarežģītu, toties skaņīgu nosaukumu: «Sojuzelevatormelremstroj» pārvalde.

— Vai re, kur ir, tur rodas! — Klotass moži iesaucās un, zaļo draugēli vairs negaidīdams, steigšus sāka rakstīt pilnvaru Nr. 302 uz Boikina vārda. Kāpēc uz Boikina? Nu, tāpat vien, dažādības pēc.

Ceļā uz 1. specializēto veikalu abi draugi, Klotass un Bešliu, mazliet nervozēja.

— Vai tikai mūs nepazīs? Vai tikai šoreiz kopā ar pilnvaru neprasis arī pasi?

Istajās pasakās varoņiem tiešām gadās dažādi sarežģījumi, taču Boikinam, tas ir Bešliu, nekas ļauns atgadīties nevarēja, jo viņam palīdzēja zaļais velniņš. Laiņās grāmatvedes, neko netaujājot un nepārbaudot, nolomēja pavadzīmi Nr. 07682. Klotass un Bešliu brauca mājās, kļuvuši bagātāki ar precēm par 1868 rubliem.

Tikai tagad abi draugi saprata, cik zīkerīgs vīreļis ir zaļais velniņš. Vajadzēja tikai paņemt rokas veidlapu, kad velniņš jau viltīgi piemiedza aci, pačukstēja viņiem, ko rakstīt, un ar vienu spalvas vilcienu gan Bešliu, gan Klotass pārvērtās par Daņilovu, par Mauzuli un reiz pat par sievieti vārdā Kuzmina! Visur, kur viņi ieradās — vai tā būtu LPSR Neredzīgo biedrības grāmatvedība, kolhoza «Ādaži» valde, vai rūpnīcas «Kompresors» sagādes daļa —, neviens nešaubījās, ka ieradusies vīri ar vis-

istākiem papīriem. Tādiem cjamiem cilvēkiem palūgt dokumentus būtu visticamākā nepijība. Un vēl nepieklājīgāk pētīt, vai viņu automobilim tiešām ir tāds numurs, kādu nodiktēja grāmatvedību m nēm, noliktavu pārziņiem, kalu prečziņiem un apsar dienesta vīriem. Visur viņiem rakstīja — ko izrakstīja! — sniedza preces par simtiem, tukstošiem rubļu. Kā jau pas-

Negatīvie varoņi pasakās laimam izlaiž no redzesloka š svarīgu sīkumu un tāpēc viņ beigās kļūst plāni. Mūsu za velniņš bija piemirsis, ka ci kiem jāprot ne vien rakstīt, arī lasīt. Tāpēc var gadīties, vienā jaukā dienā iestāžu da nieki, kam ar pieprasījumiem pilnvarām darīšana, pēkšņi izlasa «Nolikumu par valsts, perativo un sabiedrisko uzpē mu, organizāciju un iestāžu venajiem (vecākajiem) grāv zežiem», kurā skaidri un g pateikts, kas viņiem jādara, novērstu preču, materiālu naudas līdzekļu izšķērdēšanu.

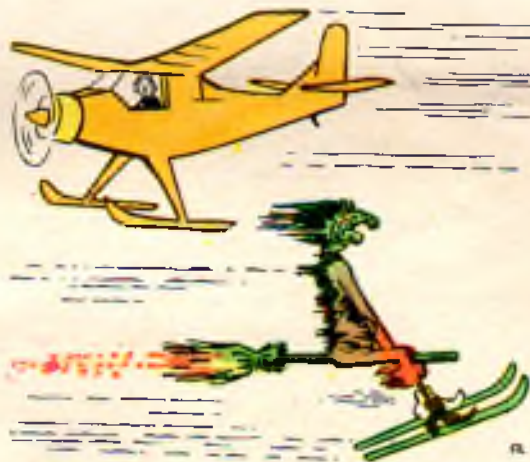
Un tad zaļajam pazemes ram būs jāņem kājas pār i ciem un jāpazūd, atstājot sevis, kā jau pasakās noti sēra smaku.

Klotass un Bešliu, starp c diezin vai to manīs, jo abi p laik atrodas pamatīgi noslēgtā stingri apsargātā vietā, kur zaļais velniņš netiek klāt.

E. JUMĀ
Z. VEJARA

— BRĪNĪŠTĪGA ZIEMĒJA ŠOGAD, VAI NE!
V. ARDAŠOVŠ

E. RUSMANIS

O. BREIKAS

— ES BAIDOS NO KRITĒNIEM.

DIKOBRAZ

ČEHU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

J. KERLESS

— SASODĪTA BŪŠANAI DZERAMNAUDAS NEDOD UN EZERINĀ SĪKNAUDAS VIETĀ SAMET VISĀDUS DRAŅKUS!

J. POPS

M. SLEJSKA

D. MOTICKA

— KA JOS TĀ BEIGSIET, TO ES PAREDZĒJU JAU SKOLĀ, KAD LIKU JUMS PIECNIĒKU ZĪMĒŠANĀ UN TRIJŅIEKU UZVEDĪBĀ!

NEPRAKTA

— UN KĀDREIZ TE BIJA TIK JAUKS, VIESMILĪGS KRODZIŅŠ!

— AK, CIK SKAISTA MAKRELEI BET LAI TĀ PALIEK — DZĪVE IR KRĀŠNĀKAI!

Glorijai piederēja pitons.

Pitonu viņai no ļoti tālām aizjūras zemēm bija atvedis kāds simpātisks jūrnieks, tiesa, tad pitons vēl nebija bijis pitons, bet tikai tāds ēškulēns. Izrādās, arī ēškām ir bērniņa un jaunības gadi. Un Glorijas pitons bija sašņēdzis savas dzīves košo pilnību.

Tāču īsti laimīga Glorija nebija. Es nezinu, vai jūs to saprotat vai ne, bet īstenībā saprast nav nemaz tik grūti; iedomājieties savu dzīvokli, kurā apkārt bez mazākās praktiskās jēgas vazājas liels rūpulis, draudzenes gan teica, tas esot ļausmīgi eksotiski, bet Glorija tikai skumji pasmaidīja, un smaidis jau bija pāspējis lūpu kaitinošus ievilkus bīstamas rievās. Pirmā nēva liekas nenozīmīga; nelaime, ka pirmajai ar steigu seko nākamās. Tas ir dabas likums. Glorija šo likumu zināja, tāpēc viņa neskuma, skatīdamās spoguļā, kamēr pa viņas dzīvokli valkājās apkārt viņas personīgais rūpulis.

Patiesībā viņa rūpuli mīlēja un bija iedevusi tam vārdu Maharadža. Pitons uz savu vārdu neatsaucās, varbūt tas tam nepatika. Un Glorija sēdēja uz dīvāna, skatījās savā pitonā un teica:

— Kaut tu zinātu, cik es esmu nelaimīga!

Glorija bija glīta, un viņa nebija dumja, viņa bija gudra tieši tik lielā mērā, lai ar savu gudrību neatbaidītu stiprā dzimuma pārstāvjus. Un Glorijai, kā katrai normālai jaunai sievietei, tiešām gribējās apprecēties.

Bet viņa nekādi nevarēja apprecēties. Jo pa vidu maistījās pitons. Tas pats Maharadža, jā.

Visas Glorijas vilšanās norisinājās aptuveni pēc viena šablona. Gadījās iepazīties ar simpātisku vīrieti, viņi saskatījās, sasmaidījās un tā tālāk, viņi pasēdēja parkā uz soliņa, pasēdēja kino un kafejnīcā, un, kad nu apstākļi bija nobrieduši tiklīdz, ka simpātiskais vīrietis uzaicināja Gloriju uz operu, viņa arī jutās kādu laipnību parādā. Un sacīja simpātiskajam vīrietim, viņš varētu ienākt pie Glorijas uz īstati kafijas. Vai tājas, ja viņam gadījumā švaka sirds. Šodien daudzi slimo ar sirdīm. Tāpēc Glorija jāva simpātiskajam vīrietim pilnu brīvību izvēlē.

Un, kad nu viņi sēdēja pie jauki saklāta galdiņa, tad istabā ievilkās pitons.

Es lūdzu mani atvainot par šāda izteiksmes līdzekļa izvēli, bet par rūpuli taču nedrīkst sacīt «ienāca», ko tad savukārt sacītu biologi? Un pitons tiešām ievilkās. Vai ieslūca. Jo savam vecumam pitons jau bija diezgan korpuļents.

Viens no Glorijas simpātiskajiem noģība, un, kad noģībušais ne bez Glorijas palīdzības bija no ģibona atžirdzis, viņš, ne mīkli nekavējoties, atstāja Glorijas dzīvokli. Un jauki uzservēto galdiņu. Ģeitenī Glorija ar asarām acīs centās iestaidrot, ka pitoniņš esot pavisam ne-

kaitīgs, un bez tam viņa to nule iesprostojuši vannas istabā. Bet pielūdzējs aizšāvās kā vējš, ne ar pušplēstu vārduņu neieiminēdamies par turpmākām tikšanās iespējām.

Kāds cits pielūdzējs, pitonu ieraudzījis, savilka ģīmi grimasē, ko par smaidu nu nekādi nevarēja apzīmēt, un jautāja, kas tie esot par jokiem. Un, kad Glorija pilnīgi patiesībai atbilstoši paskaidroja, ka tie nav joki, bet tas ir pitons, arī šis izrādīja nepārprotamu vēlēšanos izbeigt jauko pasēdēšanu. Tā arī beidzās, kad pitons piešūca ciemiņam tuvāk.

Vēl viens pielūdzējs, autoservisa darbinieks, tāpat pieradis redzēt visādus asinis stindzinošus skatus, acumīklī uzstāja, lai Glorija šo briesmoni likvidējot. Proti, viņam ar Gloriju esot nopietni nolūki. Bet tikai ar Gloriju, nevis ar kaut kādu klaburčūsku. Glorija aizrādīja, ka starp žņaudzējčūsku un klaburčūsku esot milzīga starpība, taču autoservisa boss nevēlējās uzklaustīt paskaidrojumus.

— Vai nu es, vai tas mūdzis! — viņš uzstāja.

— Tas nav mūdzis, — Glorija teica. — Mūdzi pēc izmēriem ir daudz mazāki! Un savā dzīvoklī es mūdzi nekad neturētu, man šeit vasaras laikā nav pat mušu!

— Ja es tev esmu mīļš, — viņas sarunas biedrs (nu jau gandrīz ienaidnieks) turpināja, — tad tu no viņa šķirsies. Un es saku «mūdzis»!

— Un es saku: nav mūdzis! — arī Glorija pacēla balsi. Viņa to darīja ļoti reti. Šī tad nu izrādījās viena no retajām reizēm. Pitons uzmanīgi klausījās, galvu piešķiebis.

— Iedomājies! — satrauktais darbinieks turpināja, — kaut kāda perversitāte, pieķerties mūdzim! Tad tikai dzīvo tāpat vien tālāk!

To pateicis, viņš atstāja Glorijas dzīvokli.

Un tad nāca prāvs skaits pavisam vientuļu dienu, un Glorija jau sāka domāt, ka vientuļība ir viņas liktenis. Bet tad tas pats liktenis uzsūtīja Glorijai viņu.

Jau neilgu laiku pēc šīs absolūti liktenīgās sastapšanās Glorija atzina, ka viss iepriekšējais bijis tikai nieki un bērnu spēle. Nu bija nācis īstais, un viņa vārds bija Fabiāns. Ar vieglu vīpsnu Glorija atcerējās bijušos piedzīvojumus, tie visi nobāļēja viena vienīga Fabiāna skaistā priekšā.

Nepagāja ilgs laiks, un Glorija saprata, ka viņas dzīvei bez Fabiāna nebūtu nozīmes. Un tad uzsūdzēja biedējoša doma.

Doma par pitonu.

Varēja jau notikt, ka tāds vīrietis kā Fabiāns rīkosies tieši pretēji citiem. Ka viņš iemīlēs pitonu. Un tas būtu burvīgi. Bet ja nu ne?

Vairākkārt Glorija bija gribējusi Fabiānam ieminēties par saviem īpatnajiem mājās apstākļiem, bet kāda iekšēja balss viņai pačukstēja, lai viņa vis tā nedarot. Vairākkārt Glorija bija vēlējusies uzaicināt Fabiānu pie sevis uz kafiju. Bet tad viņa iedomājas: pitons.

Un neaicināja Fabiānu uz kafiju.

Tāču kādā dienā, tā bija liegi rudentīga: les pielijusi, pats Fabiāns iejautājās, vai viņa viņu neuzskatot par cienīgu sporta viņas mājokli.

Un tad Glorija vairs nepretojās liktenī, viņa veda Fabiānu pie sevis, un, kad slēdza durvis un atvēra tās, viņiem priekšā bija pitons.

Šoreiz Glorija bija tā, kas izgrūda Tsudu. Paskatījusies Fabiāna sejā, viņa rec tas smaida. Un tad viņš vēra muti un t

— Man jau likās, ka tu nevarētu savā turēt kaut ko tik mīetpilsonisku kā kaķkanāriņul

— Vai tev patīk? — Glorija bikli jautāja, neticēdama tādai laimes pilnībai. Un Fabiāna ka. Joti.

Profams, viņi dzēra kafiju, un, profams: pa lāstīti konjaka, un pitons gulēja sarījis uz grīdsegas un papildināja šo brīdī gās idilles ainavu. Un nu laimes bija visi kakti, un, profams, arī Glorijas sirds. netieļējās, kad Fabiāns lūdz viņas jāva viņa deva to nekavēdamās un piekļāvā: Fabiāna vīrišķīgajām krūtim.

Un pitons uzmanīgi vēroja.

Kāzas nolēma rīkot, cik drīz varēs, viņi nebija ko kavēties. Glorija izbaudīja visus svētlaimi, kādu var sniegt rūpīgs vīrietis. Fabiāns pats bēroja pitonu, viņi bija tā draudzējušies! Un, kad bija vajadzīgs, Glorija priecīgu sirdi atstāja Fabiānam visas un dzīvokļa atslēgas.

Bet tad, tas bija piecas dienas pirms kāzām, Glorija atgriezās mājās un jau durvis, lai liksmi sveiktu savus tuvākos: dījumus. Tas ir, Fabiānu un pitonu. Bet durvis bija vajā, viņa redzēja, ka nav nevēlveicināmā. Dzīvoklis bija bezdievīgi tās ir, tur atradās visas Glorijas mantas, netrūka. Ak tā, trūka tomēr.

Nebija Fabiāna, un nebija pitona.

Pēc laiciņa Glorija atrada uz sava naktī: diņa zīmīti, Fabiāna vīrišķīgajām rokkrakstām rakstītu. Un tajā viņš lūdz Glorijai piedot. Viņš citādi neesot varējis. Proti, viņš atzina, dodoties plašajā pasaulē, viņi abi kļū par cirka māksliniekiem, Fabiānam tāds sa bijis jau kopš bērnības. Un ka viņš ļoti, ļoti apiešoties ar pitonu.

«Piedod mums, ja vari,» tā rakstīja Fabiāns. «bet es ticu, ka pitonam tagad sāksies un bagāta dzīve. Un tu taču nebūsi tā, liegs viņam kļūt par ievērojamu mākslinieku. Un tagad, kad tev viņa nebūs, tu noteikti būsi sev tuvu cilvēku. Un es jūtu, es nekad laulības dzīvei.»

Glorija pārslēdza zīmīti vairākas reizes. viņa iegāja vannas istabā, kur tik bieži savu pitonu peldinājusi, un apraudzās.

Un pēc tam sav vienai uzcārtāja dubultu fiju.

T. SERGIJENKO

K. LIEDE

U. MEZAVILKS

Sludinājumi

Šodienas cilvēks nav vāds kā vakar. Nav vakarējais. Vakariējais, ja kāroja iztirtot vecu skapi un pirkta jaunu, — vai nu gādāja mēbeli uz komisijas veikalu, vai arī gāja uz izziņu un reklāmu biroju un maksāja 30 kapeikas par sludinājumu: «Lēti pārdodu skapi bez kājām.»

Moderns un šodienīgs cilvēks vairs neizmanto izziņu un reklāmu biroja pakalpojumus. Viņš paņem piespraudītes un nofiksē vēstījumu pie liepas tramvaja pieturas tuvumā. Vai arī turpat pie žoga. Sliktākajā gadījumā pie mājas stūra.

Uz speciālā sludinājuma dēļa viņa izmīstītais mazformāta sauciens pēc kumodes pircēja vai dzīvokļa mainītāja ir nieks starp desmitiem.

Te — vienīgais uz lielas, labi saskatāmas, baltas papīra lapas uzdrukāts. Katrs garām-gājējs nenociešas, pienāk un izlasa. Un vēl — nebūsim egoisti — var padomāt arī par lasītāja ērtībām. Lapas apakšmalu var sašķērēt desmit strēmeliņš un uz katras uzrakstīt savu telefona numuru un adresi. Kas interesēsies par viņa skapi bez kājām,

Viendien mans draugs Fredis, praktisks vīrs būdams, no darba uz māju ejot, salasīja sešus tādus telefona numurus. Mājās viņš izbēra visu to bagātību uz galda. Bet, tu nerāža, nekādi vairs neatminēja, uz kuru numuru bija jāzvana dzīvokļa maiņas lietā un kurš

numurs vēstīja, ka steidzīgi meklē aukli. Viens it kā pārdeva televizoru, bet, tavu vecu galvu, Fredis vairs nevarēja attapt, kurš īsti. Tātad jāzvana visiem.

Vēlreiz pārskatījis savu kolekciju, Fredis pagalam apmuls — viens no tālruņa numuriem bija viņējais!

Viņš pašķīlēja uz sievu. Tā neko. Rāmā mierā mājīja šķīvī saldēdienu.

— Siev, — Fredis bilda.

— Tu pārdod skapi?

— Skapi? Kādas muļķības.

— Varbūt pērc kaut ko?

Retro mēbeles?

— Vecais, ēd ķīseli!

— Tu šķīries no manis! —

Fredis nobālēja. — Kad es

tev trīsdesmit gadus kārtīgi

esmu nesis algul? Vai mēs ne-

varējām parunāt kā cilvēki?

Nē, uzreiz dzīvokli maina uz

staba! Ņem vērā, es nepiekrī-

tu! Pērc kaut vai Siāmas kaķi,

Laulene stāvēja plānvidū kā elku dieve, nekustīga un mazliet dumju skatienu. Fredis viņai piebāza pie deguna papīra strēmeli:

— Tavs darbs? Atzisties!

Sieva tikai raustīja plecus.

— Es tev vēlreiz jautāju —

ko tu sludini? Pērc? Pārdod?

Maini? Tev vajadzīga auk-

le?...

Sieva sniedzās pēc klausu-

les. Viņas seja bija stingra

apņemšanās un tā nesolīja

neko labu Fredim.

— Kam tu zvanīsi? Savam

nākamajam vīram?

— Dakterītim. Viņš at-

brauks ar skaistu čemodāniņu.

Redzēsi, tev patiks.

— Tu mani nebāz pirms

laika trakonamā! — Fredis

eksplozēja. — Ko tu pēdāvā

uz mūsu telefona numuru?

— Numurs? — laulene ie-

skatījās. — Tas jau nav mū-

sējais. Piemirsi tev pateikt.

Mēnesi atpakaļ mums nomai-

nīja. Tagad ir 213...

Fredis bez kavēšanās uz-

griezta savu veco numuru. Tur

viņam piedāvāja franču bul-

dogu.

Re, cik jautri un interesanti

SPECIFIKA

Klūga aizgāja pie namu pārvaldnieka Bulciņa.

— Sveiks, Edžu! — viņš uzrunāja pārvaldnieku, ar kuru bija senī draugi. — Zini, man ir ķibele, tualetē nav kārtībā skalojamā kaste.

— Ļoti labi, — Bulciņš atbildēja.

— Kas tur par labumu? — Klūga brīnījās.

— Ļoti labi, ka neaizmirsi vecu draugu un atnāci.

— Kur gan citur lai es ietu? Tu taču esi mans namu pārvaldnieks. Atsūti, lūdzu, santehniķi.

Bulciņš nopūfās un noplātīja rokas.

— Labprāt aizsūtītu, bet nevaru...

— Kāpēc? — Klūga vaicāja.

— Tad visi domās, ka es pie tevis esmu aizsūtījis santehniķi pa blatu.

— Kāpēc tā domās?

— Tāpēc, ka es pēc pirmā lūguma nevienam speciālistu nekur nešūdu.

— Ko tad tu dari?

— Neko nedaru. Pagaidu, lai sāk par mani sūdzēties.

— Bet ko man darīt?

— Sūdzies!

— Par tevi?

— Jā. Tā, lūk, tā un tā, es, tāds un tāds, vairākkārt esmu griežies pie Bulciņa un lūdzis atsūtīt santehniķi, bet viņš nereaģē.

— Un kas būs pēc tam?

— Kā parasti, man atsūtīs tavu sūdzību ar rezolūciju: «Veikt attiecīgus pasākumus.» Tad es pie tevis aizsūtīšu santehniķi.

— Kāda jēga tādi ķēpai?

— Nevienam pat prātā neienāks, ka tu esi mans paziņa. Visi domās, ka tavs paziņa ir tas, kuram par mani sūdzējies.

Klūga devās mājup rakstīt sūdzību.

Nedēļu nomocījies bez skalojamās kastes, Klūga devās uz namu pārvaldi.

Pie Bulciņa galda sēdēja sieviete vidējos gados.

— Sakiet, lūdzu, kur ir Bulciņš, — Klūga vaicāja.

— Atbrīvots. Kāds uzrakstījis sūdzību par tualetes skalojamo kasti, un priekšniecības padziņības mērs bija pilns.

Klūgam kļuva drūmi ap sirdi, taču viņš jautāja:

— Vai par to netaimīgo tualetes rīku ir kādi norādījumi?

— Nav.

— Zināt, tā ir manas tualetes skalojamā kaste. Atsūtiet, lūdzu, santehniķi.

— Labprāt, taču nevaru, — sieviete nopūtās.

— Kāpēc nevarat? Mēs taču ar jums neesam pazīstami.

— Tāda ir mana darba specifika. Ja es pēc pirmā signāla sūtīšu pie visiem santehniķus, kur fik daudz speciālistu nemšū?

— Bet ko tad man iesākt, — Klūga izmīstīgi sakāra galvu.

Brāķis ar garantijas vēstulēm

— KURŠ BŪTU LABĀKS — PLASTMASAS
VAI KOKAI
— KĀDAI VAJADZĪBAI!

E. RUSMANIS

VECĀKI

Kad pirmajā klasē Kārlītis paraustīja aiz bizītes Māriti, Kārlītim lika uz skolu atvest vecākus.

Desmitajā klasē Kārlītis — Kārlis Kalniņš starpbrīdī noskūpstīja to pašu Māriti — Māru Lejīnu.

Šo nedarbu bija manījusi skolas direktore un lika Kārlītim atvest uz skolu mammu.

Trešajā kursā students Kalniņš neierādās uz lekciju, un dekanš viņam teica:

— Rit, biedri Kalniņ, atvediet pie manis savu papu.

Tad Kārlim un Mārai piedzima dēls, ko nosauca par Jāni. Jānis paaugās un sāka iet skolā.

Un kādu dienu, mācīdamies pirmajā klasē, Jānītis paraustīja aiz bizītes Ievīnu.

Skolotāja piezvanīja Kalniņiem uz mājām un teica:

— Biedri Kalniņ, jūs elikti audzināt savu dēlu. Lai atnāk uz skolu jūsu vecāki!

I. AVENĀJS

Taisnību sakot, tagad par to varbūt vairs nevajadzētu rakstīt. Tagad ir citi, svarīgāki uzdevumi, bet ar saviem parādiem celtnieki paši tiks galā. Droši vien mēs neko arī nebūtu rakstījuši, ja pēkšņi neuzmāktos šaubas: bet ja nu celtnieki paši galā netiek? Ko tad?

Toreiz, pirms diviem gadiem, viss ritēja jauki un pacilāti. Rīdzinieki tika iepriecināti ar sengaidīgu vēsti, ka viņiem par ūdens trūkumu vairs jābaidās nevajadzēs, jo, lūk, 1978. gada 26. decembrī beidzot ir nodots ekspluatācijā iekārtu komplekss Rīgas ūdensapgādei no Daugavas! Ar atzīmi «teicami» (ūdens iesūkšanās stacijai) un «labi» (ūdens attīrīšanas iekārtām). Un ar tāmes vērtību gandrīz 20 miljoni rubļu.

Skaidrības labad jāpiebilst, ka šis komplekss isti gatavs nav vēl šobrīd, kaut pagājuši divi gadi. Par spīti labām un teicamām atzīmēm. Bet par to vēlāk. Vispirms pakavēsimies atmiņās.

Jau labu laiku celtnieku aprindās zēl un plaukst jauka tradīcija: jaunus objektus viņi nodod ekspluatācijā kopā ar nepabeigto darbu un neizlaboto defektu sarakstu. Jaunā ūdensapgādes kompleksa pieņemšanas aktam tika pievienots Pielikums Nr. 6 uz 4 lapām. Ar augstāk jau minēto darbu un defektu uzskaitījumu un to pabeigšanas termiņiem. Drīz vien izrādījās, ka šie termiņi noteikti pārsteidzīgi īsi, taču šo nepilnību ātri novērsa. Tieši gadu un divas dienas vēlāk — 1979. gada 28. decembrī viens no abiem galvenajiem celtniecības darbu uzņēmējiem — Daugavas HES Celtniecības pārvaldes galvenais inženieris P. Frenkels uzrakstīja garantijas vēstuli: pārvalde garantē pilnīgu darbu pabeigšanu un tā tālāk un tā joprojām 1980. gada sākumā. Turpat, tajā pašā vēstulē zem galvenā inženiera paraksta, Celtniecības un montāžas pārvaldes priekšnieks J. Gluškovs precizē: darbus beigs 1980. gada aprīlī.

Nekas tāds, protams, nenotika, tādēļ maijā Rīgas pilsētas izpildkomitejā pieņēma Lēmumu Nr. 1, kurā norādīts, ka pašlaik Daugavas ūdeni nav iespējams kvalitatīvi attīrīt, jo objekts nedarbojas ar pilnu jaudu — nav nobeigts. Tas attiecināms ne tikai uz ūdens pamsanas vietu Rīgas HES ūdenskrātuves dambī, bet arī uz attīrīšanas iekārtām Bauskas ielā 209.

Nu vajadzēja sākt rosīties Daugavas HES Celtniecības pārvaldei, vajadzēja trūksties Rīgas rūpnīcu celtniecības tresta 7. celtniecības pārvaldei Pēdējai īpaši tādēļ, ka šīs pārvaldes vīri bija uzcēlušī pamatīgu brāķi. Proti, ūdens nostādīšanas tvertnes un rezervuārus, kas paredzēti ķīmiski agresīvu šķīdumu uzglabāšanai, viņi vēsā mierā bija jāvuši izliet no neizturīgas cementa un smilšu javas.

Šajā vietā lasītājam, kam pazīstamas celt-

nieku darba grūtības, var rasties zināmas šaubas. Iespējams, cilvēki nezina, ka tā n drīkst, iespējams, viņi laikus netika brīdinā varbūt nebija norādījumu no augšas...

Bija brīdinājumi un bija arī norādījumi! J celtniecības gaitā rakstīja un protestēja projekta autori, gan celtnes pasūtītājs ūdensvadu un kanalizācijas saimniecības pārvalde. Protesta saucieni kļuva tik skaļi, beigu beigās tos sadzirdēja arī ministrijā. Pusgadu pirms celtnes nodošanas ekspluatācijā ministra vietnieks A. Samoilovs 1978. gada 6. jūlijā vēstulē deva celtniekiem norādījumu — visi ūdensapgādes iekārtu defekti jānovērs.

Pēc tāda kategoriska rīkojuma celtnieki kaut kas bija jādara. Un viņi darīja: uzrakstīja kārtingu garantijas vēstuli, tiesa, ne tūl bet pusgadu pēc objekta nodošanas ekspluatācijā. Tā un tā, viss tiks izdarīts uz tip-tu turklāt pavisam drīz — līdz 1. septembrim! Parakstīja 7. celtniecības pārvaldes priekšnieks J. Koroļevs.

Starpt mums runājot, nekas nav vieglāk uzrakstīt tādu garantijas vēstulīti. Jo nekād saistības vēstules rakstītājam tā neuzliek. I var garantēt celtniecības organizācija, kam lī ar objekta nodošanu ekspluatācijā nav vai ne materiālu, ne līdzekļu šī objekta nepabeigto darbu un brāķa labošanai? No juridiskā viedokļa raugoties, tādas garantijas vēstules vērtība pielīdzināma nullei un tās autors v mierīgi nelikties par to zinīs.

Taču šoreiz nāca brāziens. Celtniecības ministrs 1979. gada 3. decembrī izdeva stingrā pavēli Nr. 519, kurā Rīgas rūpnīcu celtniecības tresta pārvaldniekam bija uzdots personāli nodrošināt nepabeigto darbu izpildi un brāķu izlabošanu ne vēlāk kā līdz 1979. gada 25. decembrim. Un turpat: vainīgās amatpersonas sodīt!

Varbūt tieši augstāk minēto apsvērumu dēļ varbūt citu motīvu skubināti, tresta pārvaldnieks J. Tihomirovs un 7. celtniecības pārvaldes priekšnieks J. Koroļevs tā paša gada nogalē kopīgi uzrakstīja vēl vienu garantijas vēstuli. Tajā viņi visā nopietnībā apgalvoja, ka 1980. gada aprīlī brāķis ūdens attīrīšanas iekārtās tiksot izlabots. Kaut arī decembrī rakstīja, šī vēstulīte tādā aprīļa joks vien izrādījās. Tieši tāpat kā Daugavas HES Celtniecības pārvaldes laiku pa laikam sniegtie solījumi: maķenīt vēl pagaidiet, un visi nepabeigto darbi...

Taisnību sakot, tagad par to visu rakstījam jau nav liela jēga. Atnāks vēl viena garantijas vēstule, bet vai ar to kaut kas būs līdzēts? Tagad jādomā, kad un kas labos brāķus miljonu vērtībā.

B. KRASTINIS

MOBILIZĒJOŠA SARUNA

Saņēmis sūdzību, ka celtniecības brigādes vīri gausi remontē graudu kalni un ļauj izvest būvmateriālus, kolhoza priekšsēdētājs ar smagu sirdi gāja vainīgos strostēt. Nebija jau nekādas patīkas saēsties ar visuvarēnās profesijas pārstāvjiem. Sevišķi tāpēc, ka priekšsēdētājs pats bija iesācis būvēt māju...

Nonācis līdz kafeīnai, priekšnieks apstājās pie durvīm un, gribēdams atšļināt nepatīkamo mirkli, sāka klausīties. Nā, āmuri neklaudzēja, arī zāģi nedziedāja.

— Slinko atkal! — smagi nopūties, priekšsēdētājs tvēra durvju rokturi. — Neko darīt, būs jāmazgā galvas.

Te pēkšņi aiz durvīm ieskanējās celtnieku brigādiere Vālētāja varenais bass:

— Nav ko tūlāties, vajag rauf visu laiku! Tikai tad būs panākumi!

— No paša sākuma līdz pašam beigām! — Vālētājam piebalsoja smalka balstiņa.

— Tas ir Pulķis, — priekšsēdētājs nopriecājās. — Arī mūžlaicis plencis beidzot nācis pie

Bet smalkā balstiņa pa to laiku turpināja: — Visa vaina, manuprāt, ir tajā apstākā, ka mēs iesākam tīri braši, bet beigās lūstam.

— Tam nu gan nekādā ziņā nevajadzētu notikt! — Vālētājs atkal noducināja. — Mēs taču raujam trijās maiņās!

— Un stingrāk jāargā vārti! — sarunā ie saistījās kādas ļoti aizsmakušas balss īpašnieks.

— Tas ir Bedriķis! — konstatēja priekšsēdētājs. — Galīgi nopīpējies, bet spriež saprātīgi.

— Šoreiz man te nav ko lieki muti dziesīt! — priekšsēdētājs steigās prom, priecādamies, ka šā saruna laimīgi gājusi sece:

— Vīri paši ir, nākuši pie prāta, ja jau tik gudri runā par savu darbu!

• Bet saruna kafejā pa to laiku turpinājās.

— Nav ko tūlāties!

— Jārauj piecās maiņās!

— Cītīgāk jāargā vārti!

— Tikai tad mūsu komanda sāks uzvarēt!

Lai suņus tumsā varētu vieglāk pamānīt, kāda šveices firma sākusī ražot fosforizējošas suņu galošas.

Cilvēku laupīšana Itālijā ir pieņēmusi plašus apmērus. Šajā sakarā pāvests esot izteicies, ka viņš varot būt apmierināts ar savu pašreizējo miesassargu — amerikāņu bīskapu Paulu Makinkusu. Bīskaps ir 6,5 pēdas garš un jaunībā spēlējis futbolu.

Kāds 28 gadus vecs amerikānis 125 stundas noturēja suņu būdē. Viņš novēlējās uzstādīt nekādu rekordu, bet vāca līdzekļus, lai dresētu suņus, kas palīdzētu neredzīgajiem un invalīdiem. Jauneklis dažu dienu laikā bijušā būdas priekšā savāca 1750 dolārus. Viena suņa apmācīšana, kas vadā neredzīgo, Amerikā izmaksā 1500 dolāru.

Turcijā sākusies 18 dāvētā kameliju sezonu. Dresētie lopiņi cenšas viens otru notriekt no kājām. Nesnēši skaita punktus, sako, lai cīnītāji ievērotu spēles noteikumus. Uzvarētāja saimnieks saņem 100 dolāru. Dažkārt kamieļi negrib cīnīties. Kāds kamieļa īpašnieks savu lopiņu stūma ringā ar spēku. Sāniknotais «sportists» savam īpašniekam

nekoda pirkstu un tika diskvalificēts. Kamieļi, kā redzams, lenist profesionālo sportu.

Kādā Kanādas pilsētā mērs jutās aizkustināts, naktī zem saviem logiem dzirdēdams mūziku. Taču izrādījās, ka muzikanti ieradusies pie mēra logiem atgādināt, ka viņiem jau trīs mēnešus netiek maksāta alga.

Kāda japāņu firma sākusī ražot galvas atvēršanājus, jo, atvēršot galvu, cilvēks kļūst mundrāks, uzmanīgāks un darbīgāks. Taču, atvēršot galvu, kājām jābūt slīpumā. Tāpēc atvēršanāja komplektā ietilpst arī elektriskais kāju slīdītājs.

Lulsbergas (ASV) mērs pilsētā sadalījis pilsētas ietves trijās joslās, ko citu no citas šķir baltas līnijas. Pirmā josla, tuvākā namu sienām, paredzēta tiem, kam patīk uzkāvēties pie vitrīnām, vidējā — normāla ātruma denītiņiem, bet malējā domāta gājējiem, kas mūždien steldzas.

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune», Parīze)

Nevainojamais nodevējs

Senāta apakškomisija iekšējās drošības jautājumos nupat ir publicējusi slepenus materiālus, kas saistīti ar astoņu ievērojamu Amerikas pilsoņu uzticamības pārbaudi. Šos materiālus savāca Oto F. Otepka, pirms publicēšanas tas netika pārbaudīts, un daudzi sāka runāt, ka tādas lietas ož pēc atgriešanās pie makartisma.

Es neaptvēru, cik bīstama var kļūt tāda pārbaude, iekams ar mani neaprunājās drošības jautājumu speciālists no kādas valdības iestādes. Viņš bija pārbaudījis manu draugu, nosauksim viņu par Bilu Hoganblatu, kam gribēja piedāvāt atbildīgu amatu. Ar Bilu es iepazinās, kad strādāju Parīzē.

Speciālists drošības jautājumos bija ļoti laipns.

— Cik gadu jūs pazīstat Hoganblatu?

— Apmēram astoņpadsmit. Tūlīt gribu pateikt, ka viņš ir viens no krietnākajiem cilvēkiem, ar kādiem man ir gadījies sastapties. Labs ģimenes tēvs, uzticams draugs un īsts amerikānis.

— Ar kādiem cilvēkiem viņš satikās Parīzē?

— Ar ļoti dažādiem. Ar rakstniekiem, māksliniekiem, biznesmeņiem. Bilam patīk būt cilvēku vidū.

— Jūs neievērojāt, vai šiem cilvēkiem nebija kādas divainības?

— Nu, dažiem zināmas divainības bija. Mēs taču dzīvojam Parīzē, bet tur ir jāsatiekas ar daudziem divainiem — nu, ar kertiem.

— Vai šo draugu vidū bija arī kreisie?

— Ja tā padomā, tad jā. Vismaz dažiem bija stingri politiski uzskati, bet, pēc manām domām, Bils... Kaut gan viņš vienmēr ļoti maz runāja par politiku.

— Vai tas jums nelikās savādi? — viņš vaicāja man, kaut ko rakstīdams piezīmju grāmatiņā.

— Toreiz nē, bet tagad, kad jūs par to ierunājāties, es pēkšņi nodomāju, ka bija kaut kas divains Bils negribēšanā runāt par politiku.

— Un kā ar sievietēm?

— Parīzē Bils ar viņām ne visai aizrāvās.

— Ļoti interesanti. Tātad tolaik sievietes viņam nepatika?

— Nē, vispār sakot, patika. Un, ja jau esam sākuši par to runāt, viņš satikās ar vairākām sievietēm.

— Tātad viņš viegli ielaidās gadījuma sakaros?

— Laujiet man atcerēties. Jā, viņš drīzāk bija neizvēlīgs nekā izvēlīgs. Patiesību sakot, viņš dzīvoja izlaidīgi.

— Pēc jūsu domām, ārzemnieces viņam patika vairāk par amerikānietēm?

— Es atceros, viņš reiz bija nolicis divas tikšanās: ar frančuizieti un amerikānieti. Amerikāniete viņu izgaidījās velti.

— Kā jums tas patika?

— Toreiz es tam nepievērsu uzmanību, bet tagad pēc jūsu jautājuma saprotu, ka viņš bija rīkojies zemiski. Par tādu cilvēku gribot negribot jāsak domāt!

— Tie ir jūsu vārdi, nevis mani. Vai viņš mil iedzert?

— Cik zinu, viņš neko grādīgu neņem ne mutē.

— Tas nozīmē, pēc jūsu domām, viņš dzēra slepus?

— Ja padomā, visdrīzāk tā arī būs bijis. Nekad nedrīkst uzticēties cilvēkam, kas atsakās iedzert sabiedrībā.

— Ko vēl jūs par viņu atceraties?

— Viņš bieži apmeklēja Parīzes muzejus.

— Jūs viņu kādreiz tikāt redzējis muzejā?

— Nē, es spriežu pēc tā, ko viņš stāstīja.

— Tātad tai laikā viņš varēja aiziet diezgan kur. Pat uz padomju sūtniecību.

— Ak kungs! Varēja taču! Nav brīnums, ka viņš arī uz to ir spējīgs.

— Vēl viens jautājums. Jūs esat Amerikas pilsonis. Vai jūs gribētu, lai Hoganblats strādātu valsts iestādē?

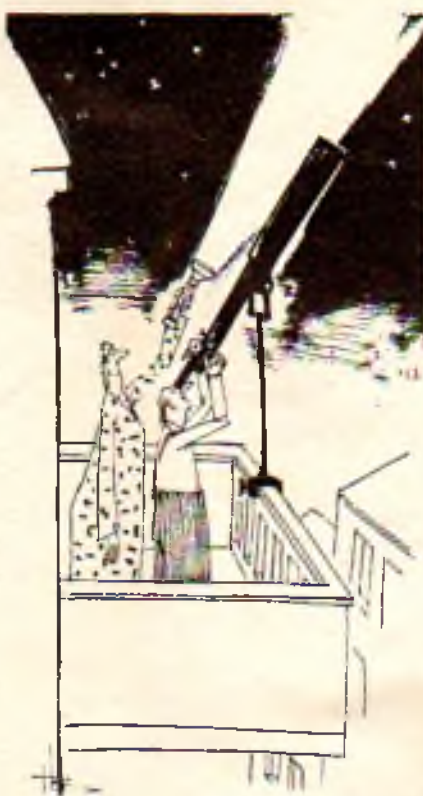
— Nekādā gadījumā! Es nesaprotu, kas viņš ir par nīci.

— Zini, tai mazulītel, kas dzīvo zem mums, pārbraucis vīrs no Amerikas!

«France Dimanche», Parīze

«Eulenspiegel», Berlīne

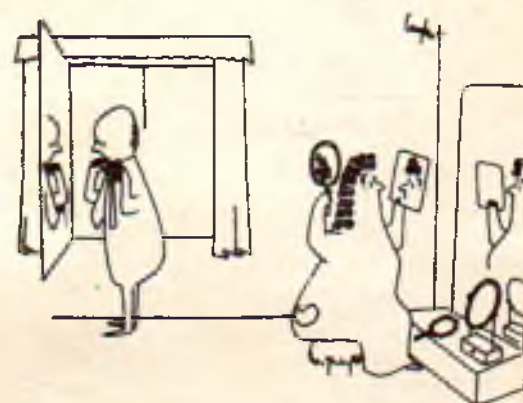
— Es nevaru aizvērt acis, manas bīzes ir pārāk stingri sepītas!

«Paris Match», Parīze

— Es jēl esmu saimnieks un es nosaku, vai man pietiek vai nepietiek!

«Punch», Londona

«Hebelspalter», Roršah

— Kungl, es jūš ataicināju, lai mēs varētu apspriest mūsu uzņēmuma finansu stāvokli...

«France Dimanche», Parīze

— Kā vienmēr!

«Pourquoi Pas?», Brisel

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Keirīša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīgā-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 46387, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstņu daļai — 469568. Nodots saikšanai 23.12.80. Parakstīts iespiešanai 08.01.81. JT 00001. Formā 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespied., 3,71 izd. I. Mēfens 106 000 eks. Pasūt. Nr. 1629. Iespēsts Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертлополх). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081 Рига ул. Баласта дамбис. 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб.я. 19. Дом печати, Баласта дамбис. 3. 2,58 усл. пе. л., 3,71 изд.

11127
«ASY veidība ar daudzmiljonu izdevumiem
glābusi no bankrota automobiļu sabiedrību «Chrysl-
lern», kā arī citas, kas apgādā Pentagonu ar militāro
tehniku.»
Lakrakstu ziņa.

20 kap.

Ziedošana kara dievam.